

zamrle sreče! In vendar morda je prav, da jih kriješ ti vse te, ki spe tu smrtno spanje. O, morda jim je bolje, da spe tu pod rujavo rušo, nego da bi živeli. Koliko prevar bi jih morda še čakalo, koliko jada, koliko boleti! Zdaj pa spite tu tiho, ne drami svetni hrup vašega miru, prestali ste, prebili ste.

In pogled mi postaja turoben. Kaj mi še nameniš osoda, predno tudi mene polože v ozkej rakvi k počitku, kaj me čaka še, predno tudi mene zakrije črna prst! In ko pridejo potem zopet verne duše, ko bodo ljudje molili na grobeh, Bog zna poklekne li kdo tudi na moj grob, bo li katera solza močila grudo, pod katero bodo meni prhnele kosti, bode li iz katerih prsij puhtela molitev tudi za me v sveto nebo!? Bog zna! Morda bo tudi po mojem grobu stopala noga, morda bo tudi moj grob o vsakoletnej obletnici vernih duš pokrival le mah in trava!

In če tudi. — Glej tu v sredi se dviga križ, solnčni žarek prodril je skozi oblake in zdaj slika božanstveni sij krog Kristove glave. In meni prihajajo na um besede: »Jaz sem vstajenje in življenje, kdor v me veruje, bode živel vekomaj!«

Komu velja?

Na ženina ljubeč spomin
Privel jo je na grob njegov;
S solzami, vzdihni bolečin,
Nanj dela je šopek cvetov.

Sedaj na grobu vene cvet,
S solzami srčnimi zalit,
Kod on zvenel je v cvetu let,
Ki tu v gomili je zakrit.

Krilatec nežen kakor sen
Nad grobom žalno se solzi;
Komu velja pogled meglen,
Ki tožno mu na grob strmi?

Mar njemu, ki v gomili tu
Po trpkem boju spi mirno;
Mar je hudó za cvetje mu,
Tam v vznožju velo in suhó?

Nevesti mladi, se mi zdi,
Solzica biserna velja —
Krilatec beli se solzi
Nad grobom mrtvega srcá!

Zorana.

